

RAFAELOVA ŠKOLA

Vílí křídla

Renata Štulcová

MAITREA

Rafaelova škola

Vílí křídla

fig 1

fig 2

fig 5

fig 3

fig 4

fig 6

Raffaelinum

fig 1 dveře do knihovny

fig 2 zadní zámecký vchod

fig 3 skleník fig 4 herbarium

fig 5 parter s malou fontánou

fig 6 barokní terasa vybavená

a) glorií nad hlavním schodištěm,

b) pavilonem, c) kašnou fig 7 rosárium

fig 8 umělý rybník fig 9 socha Neptuna

fig 10 viničný domek

fig 11 studánka

fig 7

Rafaelova škola

Vílí křídla

Renata Štulcová

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štulcová, Renata

Rafaelova škola. Vílí křídla / Renata Štulcová. -- Druhé přepracované vydání v českém jazyce. -- Praha : Maitrea, 2017. -- 329 stran

ISBN 978-80-7500-251-8

821.162.3-31 * 821-93

– české romány

– fantasy romány

– publikace pro děti

821.162.3-3 - Česká próza [11]

821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová

Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2016

Illustration © Jarmila Marešová, 2016

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2017

ISBN 978-80-7500-251-8

Obsah

1. Památka po mamince	1
2. Přijímací zkoušky	7
3. Tajemná Františka	13
4. V nové škole.....	21
5. Metamorfóza.....	29
6. Svatyně Alby	37
7. Útok orlů	45
8. Vílí ukolébavka	55
9. První vyučování.....	63
10. Vílí brány	73
11. Zamilovaná	81
12. Jak se loví sólokapr	89
13. U nymf	97
14. Vílí tanec.....	105
15. Signály Gaii.....	113
16. Poprvé ze školy.....	121
17. Bílý had.....	131
18. Zasedání parlamentu	141
19. Svatyně Alby.....	149
20. Příprava projektu.....	159
21. Rada Bílého hada	167
22. Konkurz	175
23. Zhmotňování přání	183

24. Kdo hledá šperkovnici?.....	191
25. Noc ve vílím kruhu	199
26. V zaprášeném kumbálu	209
27. Oslava narozenin.....	215
28. Štědrovečerní noc.....	223
29. Pukovo odhalení.....	231
30. Opuštěná	237
31. Pravda	249
32. Kletba	257
33. V rukou lásky.....	265
34. Athénská škola	273
35. Lev.....	283
36. Květinové víly.....	291
37. Záchrana Prosebna	299
38. Égnys, ventós, vodá, tersá, legús	311
39. Metamorfóza.....	321

*Mé poděkování patří panu Antonínu Koláčkovi
a jeho dceři Elišce. Eliščina obliba světa Rafaelovy školy
a pan Antonín Koláček se svým nakladatelstvím Maitrea
totiž umožnili, aby se příběh vrátil ke čtenářům.*

*Děkuji všem za laskavou podporu a péči, kterou
Rafaelově škole věnovali a věnují.*

Armeniaca vulg. *Amygdalaceae*

Růžové květy meruňky nedočkavě vykvétají brzy zjara, a pokud je nespálí mráz, promění se do léta v sladké plody.

Památka po mamince 1.

JELENÍ VÍSKA na březích Berounky vítá jarní svítání. Stoletá vila rodiny Fialkových na pokraji bylinné farmy se vynořuje z mlhy. Břečtan porůstá stěny domu, otáčí se kolem rohových věží a v té, do níž ve dne svítí nejvíce slunce, spí Marina.

Zazvonil budík a za ním se pro jistotu ozývá: „Marino, Marino, vstávej.“

Marina se líně protahuje, ale když zaslechne kroky na schodech k pokoji, hbitě vyskočí z postele a volá: „Už jdu, babi!“

Srdce jí přitom úlekem tluče až v krku: Co kdyby babička došla až sem? Co kdyby mě takto viděla?

Marina neroztáhla žaluzie, nerozsvítila, popaměti nahmatala na stole čelenku a hřeben, dlouhé hnědé vlasy si rozčesala a širokou látkovou čelenku do nich navlékla.

Tak a teď už mě můžou vidět, povzdychla si, když konečně rozsvítila a zahleděla se na sebe do zrcadla.

Marina Fialková je drobná bledá dívka s výraznými, čokoládově hnědými očima. Děda o ní říká, že se dívá jako zvědavá čokoláda a všichni okolo ní se shodnou, že je celá maminka.

Marina povytáhla zvědavé obočí a jako vždy zalitovala: Kdyby tak tatínek nevyhodil všechny maminciny věci i její fotografie... Jak asi maminka vypadala?

Z kuchyně voněla káva a bylinky, z nichž babička připravovala Marině ranní čaj. Babička brzy vstávala, na stará kolena měla špatné spaní stejně jako děda, který teď seděl u stolu a četl si ranní noviny.

Měl na sobě nažehlenou košili a sako na ramínku v chodbě.

I babička v bílé halence a černých kalhotách, vlasy úhledně začesané do drdolu, už byla připravena.

Marina stále ještě v noční košili pozdravila a děda jí s úsměvem povídá: „Tedy ty s tou čelenkou snad i spíš.“

„No,“ ozval se z koupelny tatínek přes vrčení holicího strojku, „vždyť já jí pořád říkám, že z té čelenky jednou bude mít migrénu. Možná že ji ta záda bolí právě z té čelenky.“

„To jste celí vy, muži, vůbec nerozumíte dívčí módě,“ bránila vnučku babička. „Od té doby, co ji nosí, je stále pěkně učesaná. Nic si z nich, Marino, nedělej. Sněž ten loupáček a pak dojdi do obýváku pro svůj zdravotní průkaz a žádanku na vyšetření. Uložila jsem je do příborníku.“

U snídaň Marina zase pocítila ten tlak kolem páteře. Tlak se stupňoval, rozléval se jí do celého těla a uši skryté pod čelenkou ji začaly brnět.

Párkrát došla do loupáčku a se slovy „já to dojím potom“ se vydala pro dokumenty.

Obývací pokoj byl zařízen tmavým starobyklým nábytkem, na nějž babička stále aranžovala krajkové dečky, vonící misky sušených lístků a vázy s květinami z jejich květinové farmy.

Teď počátkem dubna vázy zdobily pouze slaměnky.

Marina vytáhla skřípající širokou zásuvku příborníku, ale ať přehrabovala vyrovnané kapesníky a utěrky zleva zprava, lékařské papíry nenašla.

Otevřela druhou zásuvku, pak třetí – a vtom zaslechla zvnitřku příborníku šustění, jako kdyby za šuplíky zapadly nějaké papíry.

Vytáhla spodní zásuvku. Zašátrala, vylovila pomáčkany zdravotní průkaz se žádankou na vyšetření páteře a kousek žlutého kovu.

Překvapeně si sedla na koberec a prohlížela si ze žlutých nitěk spletenou hůlčičku, dlouhou jak polovina malíčku. Co to je? Kde se to tady vzalo? Může to být pravé zlato?

„Marinko, běž se převléknout, budeme muset vyjet,“ vešla babička do obývacího pokoje.

Marina jí ukázala svůj objev a babička nedokázala skrýt rozrušení. Dlouho si mlčky prohlížela kovovou věcičku a pak Marině šeptem sdělila: „Vypadá jako nožka od šperkovnice tvé maminky. Měla šperkovnici ze zlatého filigránu. Šperkovnice zmizela s tvou maminkou stejně jako všechny její fotografie,“ šeptala babička a ohlížela se, aby ji ani manžel ani syn neslyšeli.

Marina na ni upřela tázavé oči. „Já myslela, že fotografie vyhodil tatínek?“

Babička zakroutila hlavou.

Ten den Marina už školu nestihla, a tak za ní Katka s nakopírovanými přijímacími testy do primy přišla domů.

Katka, nejlepší Marinina kamarádka od školky, byla o hlavu vyšší a když šla s Marinou do schodů, brala je po dvou. V pokojíčku rychle rozkládala testy na Marinině bílém psacím stolku.

„Dělali jsme je společně, máš si je zkusit a já ti mám pomoci,“ vyřizovala Marině. „Řešení mám tady v sešitě.“

Marina přemáhala bolest zad a vraštila čelo nad testy z českého jazyka a matematiky.

„Zase tak těžké to není,“ podotkla Katka.

„Není, ale když já budu dělat testy ještě z přírodovědy,“ povzdychla si Marina.

„Ale ty přece na tu školu nechceš jít, tak čeho se bojíš?“ nechápala Katka.

„Nechci, ale musím. Maminka si to přála.“

Náhle si Katka všimla rentgenového snímku na stole

„To je moje ctěná páteř,“ snažila se zavtipkovat Marina. „Mám na ní výrůstky. Tady a tady. Budu jezdit na rehabilitace, musím posilovat svaly zad, i když mě bolí, musím se hýbat a dokonce mi předepsali i dietu. Prý jsem ojedinělý případ. Prý se výrůstky na páteři objevují nejdříve ve dvaceti letech. Jestli mi budou dál růst, tak mě čeká operace,“ ztišila se Marina do vylekaného šepotu. Budou mi osekávat obratle.“

Obě dívky se otřásly hrůzou. Katka zvedla šedobílý snímek proti oknu, zaujala ji čtyři místa, na kterých byly výrůstky.

„Víš, jako co to vypadá?“ zamyslela se. „To vypadá, jako když ti rostou motýlí křídla.“

Motýlí křídla? Marina si vzpomněla na své uši a hrklo v ní. Vyděšeně mrkala, přemýšlela, zda může Katce uši ukázat...

Neukázala jí je, společně vyplnily přijímací testy a potom sešly do přízemí, kde měla babička firemní obchod s bylinami, bylinnou kosmetikou a mrazem sušenými okvětními lístky, které si lidé objednávali na svatby a jiné slavnostní akce.

„Máme jít do sadu?“ ptala se Marina babičky.

Stará paní se smutným úsměvem přikývla. „Sbírání okvětních plátků je lehká práce a můžeš s sebou vzít i Katku. V sadu je dnes krásně.“

Obě dívky si vzaly košíky a vydaly se do meruňkového sadu.

„Jako růžový sníh,“ radovaly se mezi stromy.

Květinářky babiččiny květinové farmy sbírají okvětní plátky ze stromů a odnášejí do sušičky, která květy suší a konzervuje mrazem, že vypadají stále jako čerstvé. Plátky se musejí sklízet něžně, jinak uvadají a ztrácejí se stejně jako čerstvě padlý sníh. Květinářky mají v očích usmívající se tajemno a pracují mlčky. V sadu vládne posvátné ticho, přerušované nanejvýš šustěním padajících plátků.

Šustění padajících plátků?! Marina zpozorněla. Zdá se mi to nebo ne? Přeci padající květy nejsou slyšet? Znovu se zahleděla na padající plátky. Znovu zaslechla zvuky jejich dopadu. A v uších jí zněly též další a další zvuky, které dříve neslyšela. Vylekaně se rozhlížela. Pak si sáhla na boulicí se uši pod čelenkou.

Večer se přehoupl do noci, ale Marina nedokázala usnout. Rozsvítila lampičku a sedla si před zrcadlo. V zrcadle se odrážel třpyt jejích očí a špičaté uši uličnický vykukující z vlasů. *Měla je maminka taky tak špičaté jako já?* Marina si nešťastně osahávala uši, které se za poslední měsíc divně tvarovaly, a napadlo ji, že ve stejné době, kdy jí začaly růst uši, ji také začala bolet záda.

Chvilinku se smutně pozorovala, pak si vzpomněla na dnešní objev. Prohrabala svou malou šperkovnici se spoustou cetek, našla dlouhý pozlacený řetízek, navlékla na něj úlomek nožičky od maminičky šperkovnice a zavěsila si ho na krk. Konečně mám něco po mamince, malinko se usmála a pustila si nový šperk za výstřih noční košile.

Kvůli bolestivým výrůstkům na páteři usínala poslední dva měsíce na břiše a myslela na nepochopitelné události v životě své rodiny.

Maminko, kam jsi zmizela? Co ti kdo udělal? Proč jsi donutila babičku a dědu ke slibu, abych mě dali studovat na Rafaelovu školu? Maminko, já mám divnou nemoc...

Forsythia suspensa

Oleaceae

*Zlatý déšť oslní svými květy, aby se v parném létě ukryl
v nenápadný zelený šat.*

Přijímací zkoušky

2.

„PŘIPADÁM SI PŘEUČENÁ,“ fňukala Katka cestou ze školy. „Jestli neudělám přijímačky, bude doma dusno. Celá naše rodina na tom gymplu studovala...“

„Budeme spolu jezdit do Berouna na normální základku,“ zasmála se Marina. „Já zítra udělám v té škole takovou ostudu... Jestli mi nezaberou prášky, co mi doktor v Praze předepsal, a chytnou mě záda jako včera, tak nespočítám ani jeden příklad,“ zastavila se. „Katko, to je tak hrozné spát každou noc na břiše...“

„Já na břiše spím ráda,“ opáčila Katka a pak se lišácky usmála, „ale pro jistotu spím na boku, protože pak bych se nevyvinula.“

Obě děvčata se na sebe významně podívala a vyprskla smíchy.

Marina se vzbudila ve čtyři zrána, žaludek se jí houpal jako na vodě a z trémy pod péřovou duchoou mrzla. Po chvíli bdění vstala a zapnula notebook, aby si ještě jednou prohlédla webové stránky Rafaelovy školy.

Krásné stránky elitního přírodovědného gymnázia se Marině líbily. I názvy školních předmětů v rozvrzích jednotlivých ročníků se zdály zajímavé.

Třeba hned v primě – lepidopterologie – co to asi může být?

Škola, která vypadá jako zámek, stojí v půvabném prostředí a patří k ní v celé republice největší bylinná farma s vyhlášenou firmou Raphaelus, jež vyrábí prvotřídní bylinnou kosmetiku známou po celém světě.

Rodinné auto řídil tatínek, který si vzal kvůli dceřiným přijímačkám dovolenou, a Marinu doprovázeli i prarodiče.

„Po tom prášku se mi chce spát. Co když zkoušky neudělám?“ reptala Marina.

„Musíš se vzchopit,“ ozval se tatínek nepřítomným hlasem. „V životě nedostaneš nic zadarmo. A pamatuj, že to bylo přání tvé maminky.“

Tatínek o mamince téměř nikdy nemluvil, proto zněla jeho slova skoro neuvěřitelně. Marina sklopila hlavu a plačtivě zahuhlala: „Kdyby tady maminka byla, určitě by chápala, že si přeju být s Katkou a kamarádkami. Vždyť tam v té škole budou všichni úplně cizí.“

„Najdeš si nové kamarádky,“ chlácholila ji babička.

„A navíc je to jedna z nejlepších škol v republice, budeš výborně připravená na studium, abys mohla po babičce převzít farmu,“ ozval se z předního sedadla děda.

Proč mě nechápu? zoufala si Marina a svírala zlatou filigránovou nožičku. Jedinou památku na nezvěstnou matku.

Projížděli krajinou kolem Berounky, od níž silnice stoupala k Rafaelově škole.

Marině se svíraly strachem vnitřnosti, přála si, aby se něco stalo, aby jim tam třeba řekli, že primu pro nedostatek financí ve školství neotevřou.

Poslední zatáčka, opona stromů se rozestoupila a na scéně se objevila malebná budova Rafaelovy školy. Alabastrový zámek, který ve skutečnosti vypadá ještě lépe než na webové stránce. Marina se nadechla.

Parkoviště se zaplnilo, u každého auta postával nějaký pátaček či pátačka v doprovodu rodičů.

Když Marina z auta vystupovala, spatřila skupinku velkých kluků a holek, jak procházejí skrz bránu školy.

„Počkejte na mě,“ zaslechla volání dívky z půlkruhového bílého schodiště, kterým se do budovy vstupovalo.

„Hoď sebou, vlak jede za deset minut,“ popoháněli ji spolužáci.

„Tak ho zdržte, jsem na nohou teprve hodinu a pěkně se mi motají,“ volala zase dívka, jíž Marina tipovala tak na čtrnáct let.

„Co to ta holka mele?“ uchichtla se Marina.

„Jaká holka?“ divil se tatínek a podával jí batůžek se svačinou.

Marina ukázala na dívku sbíhající schody, zřetelně slyšela úder jejich podrážek, ačkoli kolem projížděl traktor.

„V tomhle rámusu neslyším ani vlastní slovo,“ křičel tatínek.

Zato Marina slyšela svýma špičatýma ušima i trávu růst a na velkých studentech mohla oči nechat. Sama chodila do školy, kde nejstaršími byli oni – pátáci. S takhle velkými kluky se skoro nepotkala.

Ani se na mě nepodívají, zamrzelo ji, když ji míjeli. Byla vyšňořená v modré balonové minisukni, která jí sotva vykukovala zpod kabátku, a okázale klapala v nových lodičkách na podpatku.

Třeba by si mě všimli, kdybych nemusela mít kabát, vystrčila naštvaně nos.

Prošli vysokou kovanou mříží a kolem záhonů s tulipány ke schodišti, kde se rozloučili.

„Tak zlom vaz,“ plácnul si s Marinou děda.

„Až skončíte, zavolej nám,“ připomínala babička.

Tatínek mlčel.

Tady je to vážně jak na zámku, nadechla se Marina, když se před ní otevřela přijímací hala školy.

„Hej, my chceme taky dovnitř,“ ozvalo se za ní.

Zdvořile tedy ustoupila, aby mohla vejít plavovlasá dívka a za ní hubený kluk.

Uvnitř by si snad Marina donekonečna prohlížela krásný lustr, vzorované koberce, vysoké vázy tulipánů, kdyby k nim nepřišla starší studentka a neodvedla je všechny tři k zápisovému stolku stolku, kde si je odškrtli a nasměrovali do místa konání písemného testu.

Po chvíli se už Marina ocitla v zámecké knihovně a vyšel na ni stolek společný s onou plavovláskou.

„Já jsem Médea,“ zašeptala, jen co se posadily. „A ty?“

„Já jsem Marina,“ zamrkala udiveně, „ale ty máš zvláštní jméno.“

„Naši jsou trochu...“ udělala si Médea kolečko na čele. „To víš, moje mamka patří k Rusalce.“

„Ona je operní zpěvačka?“ zeptala se Marina.

„Jéé,“ vyprskla Médea. „Kdyby moje mamka zpívala v opeře, tak tam mají pořád prázdnou.“

Marina zrozpačitěla. Měla pocit, že Médee nějak nerozumí, ale to už do učebny vstoupil starý profesor a s převelikou vážností jim rozdál testy.

Na ústní pohovor šla Médea jako druhá, měla příjmení Buližníková. První ze všech předstoupil před komisi ten kluk, co s ní přišel, a Marina se dozvěděla, že je to její bratranec a jmenuje se Tomáš Buližník.

„Počkám na tebe venku,“ špitla Médea Marině, když se střídaly ve dveřích.

Jakmile Marina spatřila pětici profesorů Rafaelovy školy, rozklepala se jí kolena. Kdyby do komnaty vstoupila jako turistka, jistě by obdivovala bílý, zlatě zdobený nábytek, vyšívané závěsy, perské koberce, malířská plátna ve zlatých rámech.

Zavřela za sebou dveře tak nešikovně, až hlasitě bouchly a ona se cítila jako slon v porcelánu.

„Výsledky vašeho přijímacího testu jsou vynikající, slečno Marino. Je vidět, že jste se svědomitě připravovala,“ pravila vznešená ředitelka v čele komise. „Posaďte se.“

Marina se na rozklepaných nohách došourala k židli. Fascinovaně hleděla na paní ředitelku, na její bohaté plavé vlasy a zelenkavé šaty s nabíranými květovanými rukávci.

„Proč jste si... slečno... ehm... Marino, vybrala naši školu?“ zeptal se roztržitý profesor.

Marina znejistěla. Žmoulala si ruce a nevěděla, co má říct. Jestli pravdu nebo...

Vtom však ředitelka významně zakašlala a ukazovala profesorovi do papírů.

„Ó ano... jistěže... matka...“ breptal starý profesor a vzhlédl k Marině. „Jaký je váš vztah ke květinám všeobecně?“ zeptal se jí.

„Já... květiny... totiž... máme bylinnou farmu,“ vysvětlovala Marina. Čekala obtížnou otázku z přírodovědy nebo literatury, a oni se jí ptají na tohle...

„Dobře, to by stačilo, jste přijata,“ pokynula jí ředitelka. „Pošleme vám přijímací dopis s informacemi. Ani ne za dva měsíce už budete naší primámkou. Nástup je již týden před letním slunovratem.“

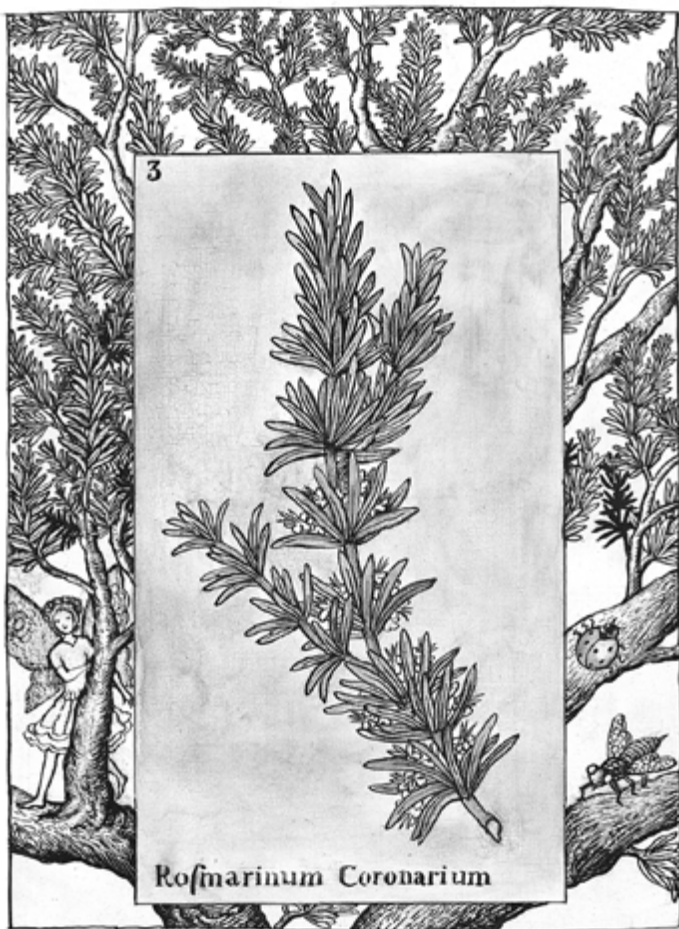
„Děkuju,“ špitla Marina a nevěděla, jestli se má radovat, nebo brečet, nebo se divit ředitelčiným slovům o slunovratu.

Jak vstávala ze židle, projela jí zády tak silná bolest, že ztratila rovnováhu a napůl i vědomí a sesunula se na koberec.

Profesoři se k ní okamžitě vrhli, někam ji odnesli a musela cosi hořkého vypít.

Bolest ustoupila, ale mlhavé mrákoty ne, a jen z velké dálky slyšela hlasy, které o ní záhadně hovoří.

Snítka suchého rozmarýnu oživí pradávnu paměť.

Tajemná Františka

3.

MARINA LEŽELA na pohodlné pohovce v komnatě zalité odpoledním sluncem a pomalu se probírala z mdloby. Páteř ji přestala bolet, ale bála se pohnout. Co kdyby se bolest zase vrátila? A tak nehybná jako socha naslouchala podivnému rozhovoru paní ředitelky a své babičky.

„Vaše vnučka je v bolestivém vývinu. Předběhla v něm všechny své budoucí spolužáky. Teď jí musíme pomoci s kostrou a svaly zad. Metamorfózu začínají primáni teprve týden před slunovratem, proto musíme její překotný růst na šest týdnů zastavit. Ať vypije každý večer před usnutím odvar z této směsi.“

Marina slyšela, jak v sáčku šustí drčené listí a květy bylinek.

„Co všechno v tom je?“ chtěla vědět vyděšená babička.

„Bylinka svatého Jana, rozmarýna, jeřabiny, quadrifolium a levandule v poměru, který pozastaví degenerativní proces v Marini ně páteři,“ odpověděla ředitelka.

„Degenerativní proces?“ nechápala babička a Marina měla co dělat, aby nevyjekla.

„Paní Fialková, vaše vnučka je geneticky zčásti elementární bytost a s nástupem puberty se u ní tyto geny projevují. Máte dvě možnosti:

Když Marinu necháte žít běžným životem, navždy ji budou pronásledovat úporné bolesti zad a věčný koloběh operací páteře. Pokud ji necháte studovat na naší škole, stane se z ní krásná zdravá elementární bytost schopná žít i v lidském světě... Á, už jste se nám probudila,“ odhalila ředitelka Marinino divadélko. „Mohla byste své babičce ukázat uši?“

Marina se posadila, stydlivě sklopila zraky a stáhla si čelenku.

„Můj ty Bože!“ položila si paní Fialková ruku na ústa. „Jaktože se takhle mění? Proč jsi, Marinko, nic neřekla?“

Ale vnučka jí neřekla nic ani teď. Jen si schovala obličej do dlaní a rozplakala se.

Babička ji ochranně vzala do náruče a ředitelka pravila: „Studenti, kteří k nám chodí studovat, vědí o škole vše od svých rodičů. Předpokládám, že vy o škole netušíte vůbec nic kromě toho, co je zveřejněno na internetu.“

Babička přikývla a ředitelka dodala: „Myslím, že nejlepší bude vás teď po škole provést a ukázat vám, co Marinu čeká.“

Když Marina s babičkou scházela po dvou hodinách po bílém schodišti k bráně, objevila se u posledního schodu Médea.

„Dala bys mi svůj telefon a mail, Marino?“ zaprosila.

Celou jízdu v autě ani Marina, ani babička neodpovídaly na dotazy. Teprve doma se babička obrátila na syna Petra.

„Co víš o Rafaelově škole?“

„No,“ rozhodil Petr rukama. „Je to ta nejlepší škola pro lidi, co pracují s přírodou.“

„A o tom, že je to škola pro elementární bytosti, jsi nikdy nic neslyšel, na tom tvém ministerstvu životního prostředí?“ ptala se babička rázně. „Že jsi nám nikdy o takových bytostech nic neřekl?“

Petr vzdychl: „Slyšel jsem, ale je to absurdní.“

„Tak absurdní,“ šlehala babička blesky očima. „To je pak tvoje dcera taky absurdní. Ona je Marina totiž absurdně po nějakém svém předkovi – předpokládám, že z matčiny strany – víla.“

Dlouho do pozdního večera seděli všichni u stolu a poprvé za Marinin život se mluvilo nahlas o její mamince Františce. O podivném dni, kdy po Marininých prvních narozeninách šla Františka nakoupit a už se nevrátila.

Pátrala po ní policie, pátral po ní Interpol po celé Evropě, ale země se po ní slehla. Marinin otec později všechny její věci spálil, nedokázal se podívat na nic, co mu milovanou Františku připomínalo.

„Podivné bylo, že s tvou maminkou zmizely všechny její fotografie a pak zlatá šperkownice,“ říkal Marině s těžkým srdcem. „Ono to totiž vypadá, jako kdyby od nás odešla o své vůli...“

„Vypadá, ale není to tak,“ zamračila se babička. „Den předtím přece byla u kartářky v Praze, znala ji ještě z doby, kdy jste studovali. Vrátila se zoufalá a prosila mě, ať se s ní stane, co se stane, abychom holčičku dali studovat na Rafaelovu školu.“

Marina dopila hořký odvar. Záda jí přestala bolet, ale hlava jí třeštila, když seděla u notebooku, procházela maily a četla pípající esemesky. „Tak všechny holky se na gymply do Prahy a do Berouna dostaly,“ povzdychla si a otevřela mail od Médey.

Ahoj Marino,

pozdravuju Tě já i moje mamka, která Ti vzkazuje, abys pravidelně pila ten čaj, co jsi určitě od paní ředitelky Flóry dostala. Mamka měla podobný problém jako Ty. Když dělala přijímačky do Rafaelovy školy, už u ní probíhala degenerativní metamorfóza, ztrácela sílu v nohách a na přijímačky ji vezli na vozíčku. Kdyby do školy nenastoupila, byla by dneska ochrnutá.

P.S.: Mám se tě zeptat, kdo je u Vás doma elementál.

P.S.: Bráchovi rostou zuby a řve jako na lesy. :-) Nikdo u nás nemůže spát.

Médea

Marině slovo elementál znělo jako ementál a dostala hlad. Rozbalila si čokoládu podle rady profesorky Flóry a datlovala odpověď:

Ahoj Médeo,

děkuju za mejlík. Chudák Tvůj bráška.

Tatka elementál není a maminku nemám, tak nevím, po kom jsem to zdědila. Chtěla bych to nějak vypátrat.

Nevíš, jestli ta metamorfóza bolí?

Dík

Marina

Než dojedla další sloupek čokolády, Médea odpověděla:

Ahoj,

promiň, já nevěděla, že to máš s maminkou takhle.

Metamorfóza nebolí. Představ si, jaká to bude legrace, až se po sedmi dnech probudíme všichni zakuklení. Jsem hrozně zvědavá, jaká křídla budu mít. Jsi taky zvědavá? Já tady koukám do atlasu motýlů, mám několik oblíbených a snažím se si vsugerovat, že právě taková křídla mám. Nejlépe bych vypadala v křídlech otakárka fenyklového. Dobře by se mi k barvě křídel kombinovalo oblečení. :-)

Jakého máš oblíbeného motýla?

Jestli budeš chtít, budu pátrat po Tvých genech s Tebou.

Médea

Marina kulila oči, zívala a spěšně odepisovala:

Ahoj,

nic se nestalo, to jsi nemohla o mé mamce vědět.

Líbí se mi babočky.

Díky za pomoc při pátrání. :-)

Půjdu spát, zítra Ti napíšu.

Dobrou, Marina

Obratem přišel poslední mail:

Ahoj, dobrou. A uši máš hezký. Obě. Médea

Když Marina ulehla, přejížděla si potmě prsty po uších a snažila se usnout, zaslechla zdola šouravý zvuk pantoflí a vrznutí dveří obýváku. Taťka.

Po chvíli zaslechla měkké našlapování. Babička.

Marina se tiše vyhrabala zpod pokrývky a šla naslouchat na schodiště.

„Mami, já nemůžu spát,“ ozval se v obýváku tatínek. Nemůžu tomu všemu uvěřit. Ale přitom – když o tom přemýšlím... Šéf našeho oddělení na té škole také studoval. A už dávno jsem si všiml, že když přijdem do terénu, hned ví, který strom je napadený, najde i tu nejplášší zvěř... Ale Františka na Rafaelově škole nestudovala. Studovala na gymnáziu v Plzni.“

Po chvíli ticha promluvila babička: „Myslím, že ona byla víla.“

„To je nesmysl. Toho bych si přece všiml. Žili jsme spolu šest let,“ zapochyboval Marinin otec. „Mami, pořád se mi to nezdá. Jsem biolog a metamorfóza ve vílu nebo rusalku mi připadá absurdní. Ty přece patří do pohádek...“

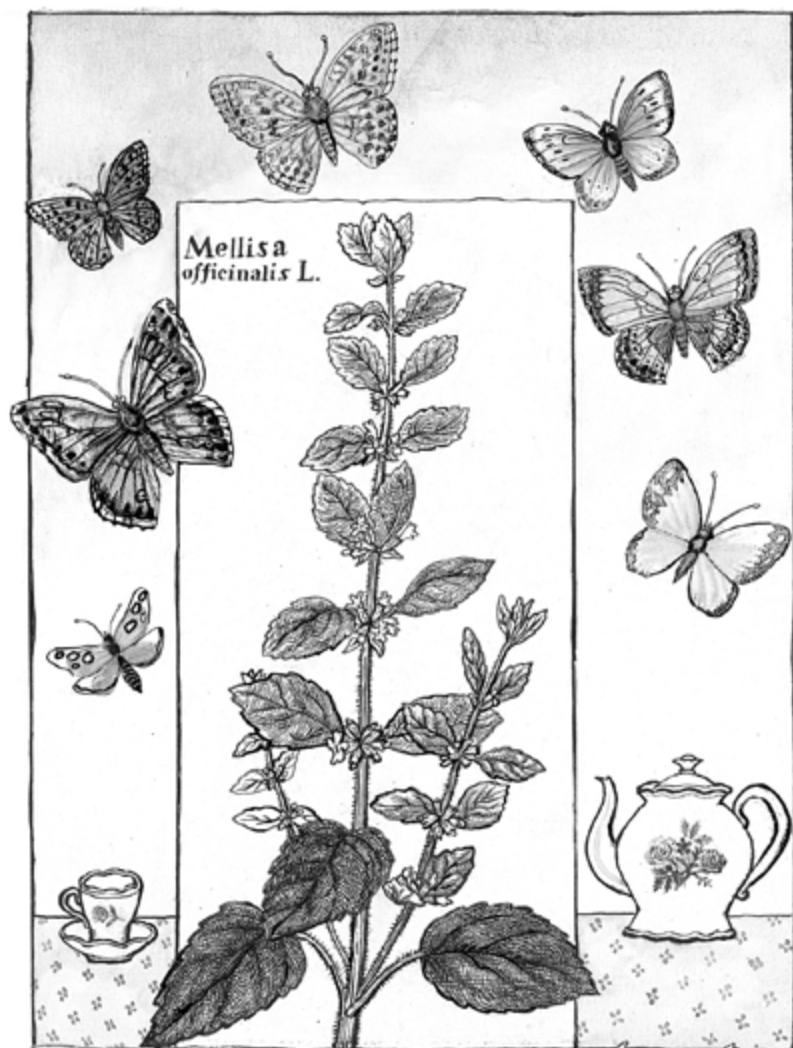

„A to se pleteš, chlapče,“ ozvala se babička. „Já si ještě dobře pamatuju na Květu, která bydlela v lese nad naší vesnicí. Byla dobrou přítelkyní mé babičky. Když jsme byli nemocní, přišla a uzdravovala nás. Společně s mou babičkou založila naši bylinnou farmu. A když babička umírala, Květa stále vypadala jako mladé děvče. Babička mi na smrtelné posteli prozradila, že Květa je víla a ty že nestárnou. Po babiččině smrti Květa ale zmizela.“

„Františka také zmizela, jenže od prvopočátku mám pocit, že odešla o své vůli,“ vzdychl tatínek a Marině přejel po zádech mráz.

V hluboké noci dohotovila komise v čele s ředitelkou Flórou zprávu z přijímacího řízení i s profily nových primánů. Poté, ještě než se pedagogové rozešli, paní Flóra pravila: „Během šesti týdnů do nástupu primánů musíme vše připravit tak, abychom zabránili Marině dozvědět se pravdu o její matce dříve, než na ni bude připravena.“

Doušek klidné meduňky přináší v horkém slunci sladké léčivé sny.

V nové šколе

4.

ZA DVA TÝDNY už nebudu spát doma, ale v Rafaelově škole, vzdychá Marina. Snaží se usnout, ale odpoledne ji štípl komár a štípance na zádech pekelně svědí. Má pocit, jako kdyby jí tělem probíhaly tisíce mravenečků. Jako kdyby si její tělo uvnitř pracovalo... Leží na břiše a léčivý odvar ji konečně uspává.

Jenže s ránem se mravenčení vrátilo a komáří pupence natekly tak, že si musela říct babičce o mazání.

Když další týden utekl, začaly se jí ty čtyři pupence zdát podezřelé. Stále se zvětšovaly a pulzovaly. Chvilku co chvilku si sahala na záda i tehdy, když pomáhala babičce v růžové zahradě.

Rostou mi tam boule, zjistila a rozhlížela se po zahradnicích, zdali si toho všimly. Nevšimly. Snad proto, že na sobě měla pohodlné volné triko. Náhle se jí zmocnil neklid a rozhodla prohlédnout si ty pupence v zrcadle.

Vydupala schody do svého pokoje a tam jí stačil jediný pohled do zrcadla: mezi lopatkami a páteří má pořádné otoky a z nich se ze čtyř prasklin derou zavínutá kvítka. Přesně v místech, na nichž má podle rentgenů výrůstky. *To jsou snad křídla!* lekla se a znovu hleděla do zrcátka. *Ale vždyť pravidelně piju ten odvar...* Rychle

si stáhla čelenku, která ji na uších tak tlačila. Měla je špičaté jako nikdy předtím. *Je to jasné: odvar přestal účinkovat. Musím to říct babičce...*

To bylo včera – a dnes Marina sedí ve škole, píše mluvnické cvičení a přitom sleduje, jak se v otevřeném okně třepetají motýli.

Jsem tady naposledy, přemýšlí smutně a vnímá známý tikot hodin nad tabulí, zvuk psacích per a šum lípy před školou. Je horké, tiché červnové poledne.

Marina píše, snaží se nevnímat mravenčení v těle a tlak mezi lopatkami a páteří. Včera babička okamžitě volala ředitelce Flóře a dozvěděly se, že na ni opravdu přestal působit odvar, a tak se dál metamorfuje ve vílu. Ta centimetrová kvítka, která se jí na zádech rozvíjejí, jsou křídla.

Takový centimetrový kvítek je naprosté nic, ale na zádech pod tričkem vytváří podivný hrbolk. Aby čtyři hrbolky zakryla, navlékla si přes tričko džínovou vestičku. Jenže jak sedí v lavici, křídla pokračují v růstu, milimetr po milimetru se vysunují z nateklých zad a Marina tlačí očima ručičky hodin. *Ať už skončí vyučování. Ať se dostanu domů dřív, než budu mít pod vestičkou obří hrb. Pak se mi budou všichni vysmívat...*

Znovu sklonila hlavu nad sešit, vtom v půli slova, které právě psala, se s ní vše zhouplo a kostmi jí projížděly vlny. Bylo jí takové vedro, že se potila jako při horečce. Dovolila se na záchod a v chladu umývárny dlouho hluboce dýchala, až se jí ulevilo.

Marina všem rozdala dárečky na rozloučenou a vyšli ze školy.

„Ty, hele, Fialková, proč pořád nosíš tu čelenku?“ ozval se za ní největší lump třídy Patrik a čelenku jí stáhl. Okamžitě vykoukly osvobozené špičaté uši a Patrik se začal chechtat: „Tak ty si hraješ

na elfku?“ popadl ji za ucho. Ale ono nebylo umělé, nesklouzlo Marině z ucha.

„Au,“ vykřikla a vytrhla se mu. Jenže byla jako pápěrka a jen taktak že neupadla.

Všichni spolužáci na ni zírali jako opaření a ozvala se nafoukaná Andrea: „Měla bys jít na plastiku.“

Marina se zamračila a vystrčila nos: „Na operaci s ušima odjíždím do Prahy dneska. Budu v nemocnici až do konce června a pak mě čekají lázně. V září budu mít tak modelkovské uši, že mě nepoznáte, ahoj!“ oznamovala hrdě, a přitom zadržovala slzy.

Nahodila si batoh na rameno a kráčela pryč. Ani se naposled neohlédla – a když byla za zatačkou, propukla v bolestný pláč.

V tom pláči se mísil strach se zoufalstvím. *Nechci z domova, plakala. Bojím se metamorfóz. Jak budu žít s křídly? A jak s hadím ocasem namísto nohou? Nebo až budu napůl strom? A co když budou noví spolužáci ještě horší než Andrea a Patrik? Ale musím tam jít... vždyť jsem víla... maminka musela vědět, že ze mě bude víla...*

Marina téměř na dva měsíce opouští svůj pokoj. Poslední věci si napakovala do batohu a ještě se zastavila před zrcadlem. Upravuje si vlasy, aby vynikly narostlé špičaté uši, a říká svému obrazu: „Ty uši mi vážně sluší... Jaká mi asi narostou křídla?“

Náhle zmlkne v údivu nad tou radostí, že se mění ve vílu. S pobaveným úsměvem nad sebou kroučí hlavou.

K autu šla bez čelenky.

„Marino, Marino!“ běží k nim Káťa po silnici. „Marino, mám pro tebe talisman... Když jdeš na tu operaci.“

Podávala Marině plyšového minipejska a uhýbala pohledem před špičatýma ušima. Přitom zvědavost jí zraky k Marininým uším

vracela. „Já... já si, Marino, myslela, že nastupuješ do té školy, a ty jdeš na operaci... Ať tě to nebolí... Já už musím... Ale napiš mi!“

„Napišu,“ slíbila Marina a koukala do země.

A zase jedou Fialkovi po mostě přes Berounku až do Rafaelovy školy. Marině cestou přišly na mobil zprávy od Médey, že už je na místě a že je zatím sama s Vilmou.

Kdo je Vilma? netuší Marina.

V hlavní školní budově, kam se šla s tatínkem, babičkou a dědou ohlásit, panoval klid. Ani jeden student či studentka neprošli chodbami.

„To ti uteče jako nic,“ snažil se ji povzbudit tatínek.

„Ber to jako skautský tábor,“ pokusil se usmívat děda.

Jenže když se Marina loučila s babičkou, proměnily se její oči v slzavé údolí. Pak ale opravdu odešli a pro opuštěnou Marinu přišla víla. Opravdová víla. První víla s křídly, kterou kdy v životě viděla.

„To je Vilma, už u nás odmaturovala a teď studuje pedagogickou fakultu, bude se o vás malé víly starat s vychovatelkami Hébe a Phoebe,“ vysvětlila ubrečené Marině ředitelka Flóra.

Aha, tak to je ta Vilma, došlo Marině, a už za ní rázovala pěšinou od zadního východu školy. Krásným parkem procházely, ale Marina měla kukadla přilepená na Vilminých nažloutlých křídlech lemovaných tmavohnědými oky.

„Mně narostla křídla motýla *Aricia eumedon*,“ pravila Vilma. „Česky je to modrásek bělopásný. To se budete učit.“

A Marině se líbilo, jak kolem Vilmy poletuje hejno motýlků.

Parkem, v němž bublal pramínek a šustila, bzučela a ševalila příroda, došly k pavilonu víl, malému zámku s arkádovými ochozy a balustrádami.

„Vlevo je schodiště ke klukům, vy budete obývat pravou polovinu pavilonu,“ řekla Vilma, když vedla Marinu chodbami k pokojíkům.

„Marino, konečně,“ vykoukla z prvního Médea. Jsem tu úplně sama, teda – ještě se mnou dorazil Bulizník a určitě se nudí v pánkové polovině zámku.“

Marina se usmála a Vilma jí ukázala pokojík, který bude v nastávajícím školním roce obývat.

„Víly, které zde bydlely před vámi, jsou již u profesorky Meluzíny. Vybalte se, Marino, převlečte se, šaty najdete ve skříni. Já půjdu přivítat další čtyři děvčata.“

Marinin pokojík byl stejně jako ten Médein zařízen bílým vyřezávaným nábytkem. „Na co tak velké lůžko?“ divila se Marina.

„Na křídla,“ odvětila Médea.

Do hodiny bylo všech šest děvčat na místě. Oděny do lehounkých šatů se usadily v salonu na vyšívaná sedátka, seznámily se navzájem a pak v naprosté tichosti očekávaly příchod třídní profesorky.

Jenže ve dveřích se objevily hned víly tři.

„Profesorka Aine, vaše třídní,“ představila Vilma tu první.

Očarovane na Aine hleděly, Marina překvapením otevřela ústa. Zdálo se jí, že nikdo krásnější na světě není. Kam se hrabou všechny modelky a herečky se všemi těmi plastickými operacemi! Aine je zelenooká rudovláska s divokými kadeřemi, s obličejem jako od malíře. Je to ta nejkrásnější bytost, kterou Marina kdy potkala. A její křídla? Stříbrně na křídlech jiskří modř motýlích šupin a švestkově zbarvené žilky a Aine si ke křídlům oděla šaty v barvě nočního nebe. A ještě si Marina všimla, že má na krku stejný přívěšek, jaký má i Vilma, a to snítku zlatého jmelí.

Mile se usmívající vychovatelky Phoebe a Hébe přišly v zelených šatech, které ladily s barvou jejich strakatých oranžovohnědobílých křídel. I jim visela na krku snítka zlatého jmelí.

Profesorka Aine promluvila: „Na dnešní den, na počátek metamorfóz jste se všechny kromě Mariny a Veroniky připravovaly už od narození. Pouze ony dvě nevěděly, co krásného je čeká. S nadcházejícím slunovratem se ten okamžik blíží. Než ale započneme metamorfózu, projdete vstupní prohlídkou u bílé víly profesorky Fontánové.“

Profesorka Fontánová s křídly běláška je prohlížela důkladně, a tak Marina mezitím zpovídala Veroniku, jaktože nevěděla, že je elementál.

„Protože já jsem geneticky člověk,“ odvětila drobná brýlatá plavovlasá Veronika.

„A to je možné, aby se člověk stal vílou?“ divila se Marina.

„Ano, je,“ odpověděla jí namísto Veroniky profesorka Aine. „Veronika je duše elementární bytosti, která se zrodila v lidském těle. Takových bytostí-elementálů žijí na světě miliony. Jen hrstka z nich se však dostane do Rafaelovy školy, kde se metamorfují. Většina zůstane žít lidským životem a až do smrti je pronásledují kruté bolesti páteře, končetin nebo dalších částí těla.“

Když profesorka Fontánová spatřila Marininy pučící květy křídel, žasla: „U Mariny probíhá dokonalá metamorfóza i bez spouštěcího lektvaru! Dokonce probíhá navzdory podávání pozastavujícího lektvaru... Hm, není divu... s těmi geny, které Marina má,“ řekla a pohlédla na Aine.

Oni o mně něco vědí. Co nevím ani já sama, blesklo Marině hlavou. Asi bych měla začít pátrat po mamince u nich.

Konečně padl soumrak a dívky se ocitly každá ve svém pokoji.

Roztřesené strachem z neznáma vypily spouštěcí lektvar, svlékly se a ulehly pod lehkou pokrývkou.

Marina se podle pokynů které jí víly daly předem, uvelebila na boku a pozorovala zvláštní svítící kámen na stolku pod oknem.

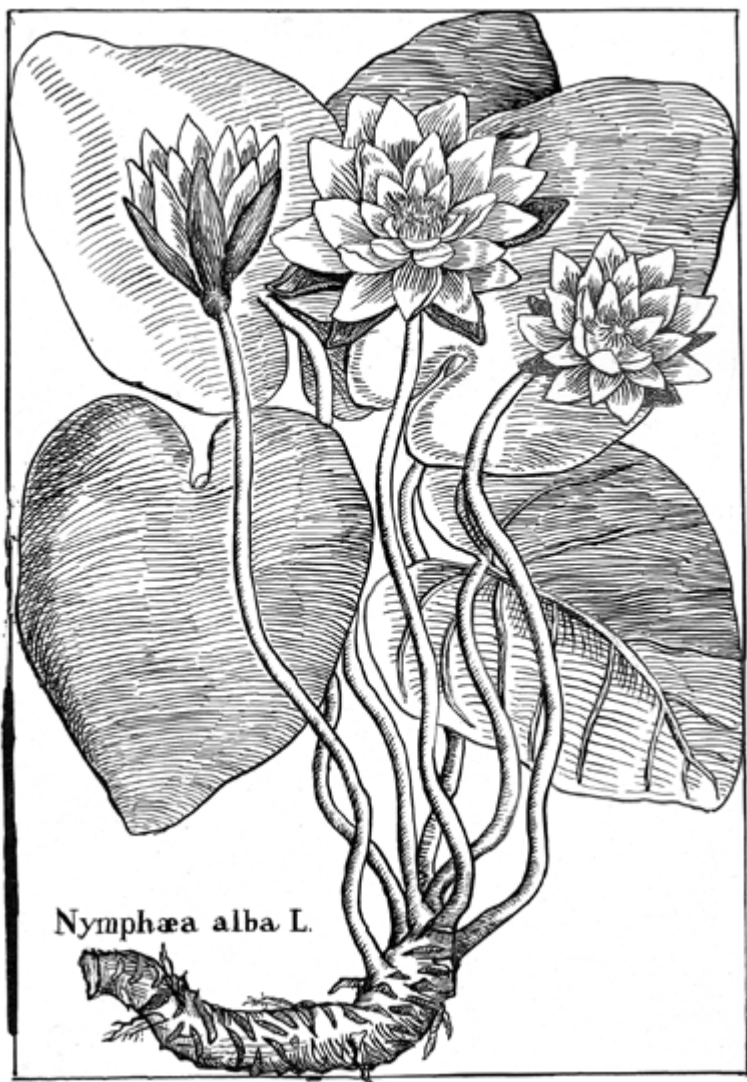
Dlouho se nedělo nic a ona se chvěla strachem z neznáma jako osika. Náhle počalo mravenčení sílit, vlny v kostech také nabyly na intenzitě a jí vyrazil po celém těle pot. Ztrácela v těle cit. Už nedokázala pohnout ani prstem

A bylo to, jak víly říkaly: „Z hustého potu vznikne skořápka a obalí tělo tak, že uvnitř skořápky dojde k metamorfóze.“

Marina plula na vlnách snů, zdálo se jí, že vedle ní kdosi sedí a laskavým hlasem ji hladí. *Tak na mě kdysi mluvila moje maminka,* vzpomněla si.

Potom zaplnilo celou její skořápku jemné šustění – to jí z pupat na zádech vyrůstala křídla a postupně kolem Mariny vyplnila celou skořápku.

Nymphaea alba L.

Převabný křehký květ leknínu spouští své kořeny do tajemných hlubin.

Metamorfóza

5.

ZAKUKLENÁ MARINA SE probouzela z omamného spánku. Zdálo se jí, že je zahalena do sametového pláště – tak cítila na dotek křídla, jež vyplnila prostor kolem ní. Když otevřela oči, v šeru zřetelně viděla barevné šupiny křídel.

Pokusila se jich dotknout, ale ruce měla jako bez života a až po chvíli se jí podařilo pohnout nejprve prsty a poté paží. Vtom se ozval trhavý zvuk. Skořápka praskla a Marině se otevřel výhled na kámen pod oknem.

Jenže tentokrát to byl úplně jiný výhled. Vílím zrakem viděla aury všeho, i vzduchu, svět byl barevný a v pohybu.

Viděla, jak kámen nasává sluneční paprsky, které pak celou noc bude vydávat zpět, tak jak to dělá už miliony let.

Marina se silně nadechla a skořápka se se zhoupnutím otevřela dokořán.

Jako kindrvajíčko, usmála se.

Nejraději by se zvedla a rozběhla za ostatními, ale pamatovala si slova profesorky Aine, že se nemají hýbat, ale zavolat je.

„Pomóóóc,“ zavolala.

Nic.

Zkusila to ještě jednou. Zase nic.

„Héééj,“ zavolala hlasitěji, jako když na sebe volaly s Kátou v sadu.

Můžou být vily nabluchlé? přemýšlela a po chvíli nečinného ležení a pozorování vlnících se aur se rozhodla: *Nedá se nic dělat, musím se zvednout sama.*

Hlava se jí motala a dlouho trvalo, než se posadila. Opatrně kolem sebe rozkládala křídla, která – zatím měkká a bez života – připomínala zářivý sametový plášť.

Rozložila je tak, aby si je při vylézání ze skořápky neporanila, a pomalu se šinula k okraji postele. Hlava se jí motala jako při nízkém tlaku, žaludek ji tlačil a nedokázala odhadnout své pohyby. Spustila nohy z postele a pokusila se vstát.

Zašumělo jí v hlavě, vše zčernalo a jen stačila vykřiknout.

„Marinko!“ zaslechla profesorku Aine a pak hlasy Hébe, Phoebe a Vilmy.

„Přece nemůže být už vylíhnutá? Po třech dnech? Musí na slunce. Otevřete terasu. Podívejte, ona je paví očko.“

Usadily ji na židli, ale obráceně. Musela obejmout opěradlo, jenže jak byla unavená, položila si na něj hlavu a usínala. Vilma jí starostlivě doběhla pro polštářek, aby si neotlačila tvář o tvrdé dřevo.

A potom sluneční paprsky začaly dělat divy. Zahřívaly Marině křídla a do křídel jí proudily tělní tekutiny. Počala si křídla uvědomovat, tepala jí, jako když se člověku vrací do přeležené zgumovatělé paže krev.

Křídla se rozvíjela jako leknín a nevolnost odcházela. Marina se nedočkavě ohlížela. Spatřila světle hnědé okraje, oranžovočervený střed, bílé skvrnky, hnědé šmouhy a báječná modrá očka lemovaná černými a bílými kruhy. Usmála se. Babočky paví oka měla nejraději a doma s nimi vždy pobíhala po zahradě.

Pustila se opěradla a chtěla vstát. A už padala! V poslední chvíli ji profesorka zachytila za ramena.

„Marino, ta křídla něco váží. Musíš je rozhybat, než se vydáme ven. Křídla jsou částí tvého těla, jsi to ty... Musíš být opatrná. Vilma s tebou bude po jídle cvičit, ale nyní tě především prohlédne profesorka Fontánová.“

Phoebe a Hébe odešly pro jistotu hlídat ostatní skořápkové kukly – co kdyby se ještě někdo další chtěl dříve vylíhnout – a profesorka Fontánová dorazila na terasu.

„Počítala jsem s tím, že se Marina probudí dříve. Téměř celou metamorfózu prodělala během posledních dvou měsíců, teď už to byly jen takové kosmetické úpravičky,“ pokyvovala profesorka hlavou a vyšetřovala Marinu krystaly, které jí přikládala na různé části těla. „Jste v pořádku, vílo Marino,“ řekla jí nakonec a uložila krystaly do kufříku.

Oběd přinesla Vilma v zakrytém podnosu přímo na prosluněnou terasu a profesorce Aine a Marině začala nakládat. Nejdříve vychlazenou jahodovou polévku a potom palačinky s jeřabinovou marmeládou. Marina se podívovala své chuti. Doma by měla dost už po takové polévce, ale nyní se cpala palačinkami jako divá. A nakonec neodmítla ani sušenky, které jí profesorka namazala medovým máslem.

„Víly mají trochu jiné chutě než lidé. A některé potraviny nejedí vůbec, protože jim škodí. Takže teď už žádné hamburgry,“ usmála se na Marinu.

Jenže té pouhá představa hamburgeru nahnala husí kůži.

„Já mám ze všeho nejradši zmrzlinu,“ svěřila se profesorce.

Po obědě jí profesorka Aine sdělila: „Půjdu teď úředničit. Vy, Marino, si procvičíte křídla s Vilmou. Pokud s nimi budete umět do soumraku pohybovat, vezmu vás na noc do lesa.“

Marina přikývla, ale hned po jejím odchodu chtěla vědět, proč do lesa.

Vilma jí nadšeně vysvětlovala: „Večerní les je pro nás elementály plný života. Vše nádherně září a dějí se tam úžasné věci. Uvidíte, Marino. A navíc jít na procházku s královnou víl...“

„S královnou?“ nechápala Marina.

„Vy nevíte, Marino, že Aine je královna víl?“

„To mi Médea neřekla.“

Vilma přinesla přehrávač a CD Enyi.

„To je příjemná vílí hudba. Vybrala jsem hodně pomalou, abyste mi tady, Marino, neposkakovala jako luční koník.“

Marina se snažila a Vilma byla trpělivou učitelkou, takže krátce po svačině už Marina dokázala nejen s křídly ladně chodit, ale také je zavírat k sobě a zase rozvírat a dokonce se jí dařilo je i sklápět jako pestrou vlečku.

„Juj,“ poskočila a málem upadla. Ještě si nezvykla na lehkost těla, na to, že všechny pohyby musí provádět jemněji. Jinak bude poletovat jako pingpongový míček.

Během metamorfóz nesměli používat mobilní telefony, proto Vilma vzala Marinu do počítačové komnaty, aby mohla poslat maily.

První otevřou ten od babičky, až pak od Káti, řekla si Marina, ale klikla vedle a otevřela Kátin.

Ahoj Marino,

doufám, že už jsi po operaci a že tě to nebolí. Ať se ti uši rychle zahojí. Prateta říkala, že nějaký tvůj předek byl asi příbuzný Květy, co žila v lese nad Jelení vískou. Prateta si pamatuje, že taky měla trochu špičaté uši.

Dneska se na tebe ptal Patrik a Andrea se mu posmívala, že se do tebe zamiloval a že budete mít ušatý děti, a tak jí Patrik dal herdu do zad a ona se rozbrečela, a Patrik dostal poznámku a Andrea taky.

Jo a Patrik po mně chtěl tvou mejlovou adresu. Tak jsem mu řekla, že se tě nejdřív musím zeptat. On ti určitě chce poslat takovou legraci, kterou vyrobil na počítači. Je to šílená blbost a už jí poslal skoro celé škole.

Brzy napiš. :-)

Káťa

Marina odpověděla:

Ahoj Káto,

uši mám už odoperované. Ale ještě mi musejí vytáhnout stehy, a to bude až za týden. Nebolí to. To je dobře, že poznámku dostala i Andrea.

Patrikovi mou adresu dej. Jsem zvědavá, co mi pošle. :-)

Zatím ahoj, měj se hezky a zas napiš, co je nového.

Marina

Potom otevřela mail od babičky.

Milá Marinko,

mám Tě pozdravovat od tatínka a dědečka. Stále na Tebe vzpomínáme a doufáme, že až se probudíš, budeš se cítit moc dobře. Poslouchej rady všech profesorů, protože začátky jsou vždy nejtěžší.

Napiš nám, až se dostaneš k počítači, jaká máš křídla a jak se cítíš.

S dědou jsme se rozhodli, že zjistíme, kdo do našeho rodu přinesl vilí geny.

Děda s panem farářem začal sestavovat podle farní matriky náš rodokmen, a já se proto včera rozjela do Plzně do toho dětského domova, v kterém vyrůstala Tvoje maminka.

Myslela jsem, že mi dají aspoň jména jejich rodičů, a představ si, že oni tam žádnou Františku Hajnou nikdy neměli.

Tak jsem se ještě šla zeptat na všechna gymnázia, ale ona ani na jednom nestudovala.

Jenže potom studovala s Tvým tatínkem na vysoké škole biologii. Takže někde na nějaké střední škole studovat musela. A v nějakém dětském domově také být musela. Tohle tenkrát policie vůbec nevyšetřovala, jinak by na tenhle problém narazili. Opravdu tomu nerozumním, ale budu pátrat dál.

Marinečko, stále na Tebe myslíme. Měj se dobře a napiš nám.

Tvoje babička

Marina seděla před monitorem, párkrát nasucho polkla, ohlédla se na svá křídla a rychle napsala babičce, co se s ní všechno událo.

Potom opatrně došla do svého pokoje, ale protože do soumraku bylo daleko, rozhodla se prohlédnout si učebnice narovnané na psacím stole pod oknem.

Pustila si znovu cédecčko od Enyi, které jí přinesla Vilma, a opatrně se usadila na židli.

První kniha, kterou vzala do ruky, však nebyla učebnice, ale diář pro studenty vílího ročníku Rafaelovy školy.

Diáře Marina zbožňovala, zvláště když vypadaly hodně romanticky, jako právě tento. Listovala jím a objevila velké množství ilustrací a rad přímo pro víly i elfy. Vyplnila si úvodní stránku a vtom někdo tiše zapískal pod okny.

Opatrně vstala, a když došla na terasu, spatřila dole neznámého tmavovlasého mladíka, který měl místo nohou silný několik metrů dlouhý ocas. Ze vchodu pavilonu vyběhla Vilma a vrhla se mu s polibkem kolem krku.

„Petře, to to trvalo!“ zlobila se naoko Vilma.

„No. Ani jsem se nestihl metamorfovat. Nemáte tady na půjčení nějaké kalhoty?“

Vilma ho pustila. „Pojď, po něčem se podívám.“

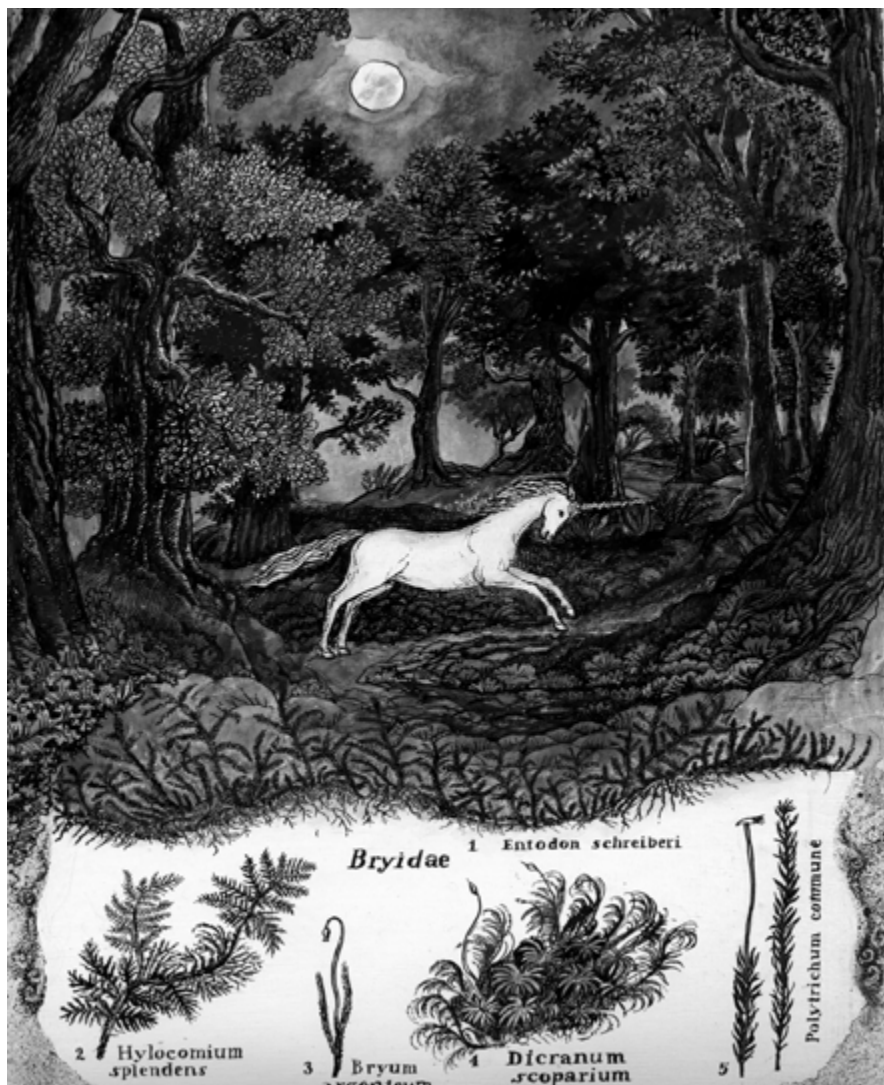
Marina udiveně sledovala, jak mladík zůstává vzpřímený a jak ho vlnivý pohyb ocasu rychle posunuje po Vilmině boku do pavilónu.

Marina se vrátila ke svému díři a dumala: *Vilma je víla a Petr nága. Jaké se jim narodí děti? Na to se musím zeptat.*

Za chvíli vstoupila do pokoje Vilma i s Petrem již v lidské podobě a vyřídila Marině, že se má převléknout a učesat.

Slunce klesá za lesy, aury kolem se stávají zářivějšími a zářivějšími, denní život usíná, noční se probouzí. Marinu čeká procházka s královnou víl.

Chladivý koberec mechu vede do tajemného středu lesa.

Svatyně Alby

6.

KRÁLOVNA AINE UKAZUJE ke stromům a vykládá Marině: „Tam leží svatyně říše víl, která je od nepaměti zvána Alba... To Alba opatruje váš vílí amulet... Ale než vám jej vydá, vyslechnete od nejvyššího astrologa, co hvězdy prozradily o vašem osudu,“ dopoví tónem tak vážným, že i Vilma s Petrem na sebe udiveně pohlédli. A Marina si vzpomněla na nezvěstnou maminku. *Třeba se o ní něco dozvím, zadoufala.*

Na procházku do nočního lesa si Marina vybrala ze šatů ve skříni ty oranžové. K nim si obula sandály, avšak Aine ji hned poučila: „Za teplé noci, jako je ta dnešní, se víla nepotřebuje obouvat.“

„Ale co když se poraním?“

„Vy jste si, Marino, ještě nevšimla, jak se vaše chůze změnila? Země se dotýkáte tak lehce, že se nemůžete poranit.“

Královniny temně modré šaty se vlnily, jak zadumaně kráčela po mechovém koberci vonícím večerním lesem. Marina se již plně sžila se svými křídly, ladně jimi pohybovala v rytmu chůze a obratně uhýbala před ostrými větvemi. Radostí z té chůze zrychlovala,

téměř tančila a přitom žasla nad aurami stromů a květin, nad tajemnými prozářenými zákoutími lesa.

Záživé aury rostlin nebyly nehybné, stále se proměňovaly a pulzovaly a Marina pro jejich krásu nevníkala hlas Aine, když ji varovala. . .

Náhle se ocitla v stříbrném světle měsíce, tělo jí zlehklo jako pára a ona se nemotorně vznesla a spadla.

„Marino!“ vrhli se k ní všichni tři. „Neublížila jste si?“

Ležela na mechu krytá křídly a šeptala: „Já nic nevážím!“

„To je přece tím měsíčním světlem,“ vysvětlovala jí dobrácky Vilma.

Jak procházeli pod stromy, snašely se na ně shora barevné jiskřičky, později jim mech při každém kroku pod chodidly zlátl a Aine je vedla mezi starými listnáči s vykotlanými kmeny, v nichž to zářilo, jako kdyby dovnitř někdo vložil lampičky.

Marina slyšela flétny a harfy, ale netušila, odkud ta hudba přichází. A když se ocitli v prastarém lese s kmeny stromů porostlými mechem a břečtanem, který visel i z větví, a procházeli pod tou krásou jako mezi korálkovými závěsy, povzdychla si.

„Co vás, Marino, trápí?“ zeptala se Aine.

Vílí novicka se zastavila. „To není spravedlivé, že tak krásný les nemohou vidět ostatní lidé.“

„Lidé se k lesu nechovali dobře, proto tu schopnost ztratili,“ pravila Aine, jenže Marině se to nelíbilo. Mračila se.

„Ale jsou i takoví, kteří se chovají dobře,“ namítala.

„Je mi to líto, Marino, pouze ti, co mají duši či krev elementála, jsou schopni vidět veškerou krásu Země,“ vysvětlovala trpělivě Aine.

Petr, který před chvilkou zmizel, se opět vrátil v podobě nágy, od pasu dolů had, a šustil po suchém listí. Marina si ho zvědavě

prohlížela a tu ji Aine pobaveně varovala: „Dejte pozor, Marino, ať se příliš časně nezamilujete.“

„Já?“ zrudla rozpaky.

„Ano, jste víla a víly se zamilovávají velice rychle a často.“

Marinu polila červeň vlčího máku. Petr byl pohledný a s plavovlasou Vilmou tvořili pěkný pár. Jenže Petr Marinu zas tak nezajímal. Byl pro ni příliš starý.

Světélkující mechový koberec je zavedl v nejhlubší hlubinu lesa, kde za bránou ze spletených buků rostla svatyně živých bříz, které skláněly koruny v klenbě porostlé jmelím.

Kolem svatyně čekali elfové a víly krátící si dlouhou chvíli tancem a zpěvem.

„Paví očko, paví očko!“ slyšela je ze všech stran šeptat překvapeně, když mezi nimi kráčela za Aine.

Před svatyní se královna Aine zastavila a pravila svému lidu: „Představuji vám vílu Marinu. Dnešního dne konečně vstoupila zpět do své rodné říše. Ještě ji čeká mnoho učení a metamorfóz, než se k nám za sedm let navrátí navždy.“

„To se máme tedy na co těšit,“ ozvalo se uličnický za stromem.

„Puku!“ zvolala královna a koutky úst jí cukaly. „Co tady děláš?“

Marina vykulila oči, když zpoza silného stromu vystoupil roztomilý faun, rošťácký mladík s hřívou dlouhých vlnitých vlasů, z nichž mu rostly silné zakroucené rohy. Zpod dlouhé zelené haleny mu vykukovaly kozí nohy.

„Prosím, Vaše Veličenstvo, posílá mě Jeho Veličenstvo, abych obhlédl nové víly.“

Královna Aine si dala ruce v bok a pravila naoko přísně: „Vyříd Jeho Veličenstvu Panovi, že bych si s ním ráda pohovořila o záležitostech mé říše víl a jeho říše faunů. Zvu ho zítra na návštěvu.“

